

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1761	Τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Εὐφημίας Τετάρτη 11 Ἰουλίου 2012	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

“Ὅσο ὑπάρχει καιρός...

«Καιρῶ δεκτῶ ἐπήκουσά σου» (Β' Κορ. 6,2 = Ἦσ. 49,8)

Θὰ σᾶς παρακαλέσω, ἀγαπητοί μου, νὰ προσέξετε. Ἀπ' ὅλα ὅσα ἀκούσαμε σήμερα, θὰ ἐρμηνεύσουμε μόνο αὐτὲς τὶς λίγες λέξεις: «καιρῶ δεκτῶ ἐπήκουσά σου». Εἶνε λόγια τοῦ προφήτου Ἰσαΐου, τὰ ὁποῖα ἐπαναλαμβάνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὴν περικοπὴ τῆς ἑορτῆς τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Εὐφημίας (Ἦσ. 49,8-Β' Κορ. 6,2). Ἐὰν τὰ **καταλάβετε** καὶ κυρίως ἂν τὰ **ἐφαρμόσετε**, κερδίσατε τὸ πρῶτο λαχεῖο. Τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτά; Θ' ἀρχίσω ἀπὸ κάπως μακριά.

***

Ὁ τόπος μας, ἀγαπητοί μου, εἶνε φτωχός. Γι' αὐτὸ οἱ νέοι μας φεύγουν, γίνονται μετανάστες. Τρέχουν, μαζεύουν ὅλα τὰ χαρτιά, τὰ ὑποβάλλουν ἐγκαίρως, γιὰ νὰ πάρουν τὸ διαβατήριο γιὰ τὰ ξένα. Προσπαθεῖ λοιπὸν ὁ **μετανάστης** νὰ ὑποβάλλῃ τὰ χαρτιά του ἐμπρόθεσμα, μέσα στὴν προθεσμία ποὺ ὀρίζει ἡ πρεσβεία.

Καὶ ὁ νέος ἐκεῖνος ὁ **ὑποψήφιος**, ποὺ θέλει νὰ διαγωνισθῇ γιὰ τὸ πανεπιστήμιο, ὄχι μόνο μελετᾷ, ἀλλὰ καὶ προσπαθεῖ ἐγκαίρως, μέσα στὴν καθωρισμένη προθεσμία, νὰ ὑποβάλλῃ τὰ χαρτιά του γιὰ νὰ δώσῃ ἐξετάσεις.

Τὸ ἴδιο καὶ ὁ **ἐμπορος** ποὺ ἔχει γραμμάτια: προσπαθεῖ νὰ τὰ ἐξοφλήσῃ ἐγκαίρως, νὰ μὴν εἶνε ληξιπρόθεσμος καὶ διαμαρτυρηθῶν.

Ὁ κάθε **ταξιδιώτης** ἐπίσης ρωτᾷε πότε φεύγει τὸ τραῖνο ἢ τὸ ἀεροπλάνο, γιὰ νὰ ἔνε ἐγκαίρως στὸ σταθμό. Δὲν πάει τελευταία στιγμή.

Τί θέλω νὰ πῶ. Ὅπως **ὑπάρχει καιρός** γιὰ τὴ μετανάστευσι, προθεσμία γιὰ τὶς ἐξετάσεις, χρόνος γιὰ ἐξοφλήσι τοῦ χρέους, ὥρα ἀναχωρήσεως γιὰ τὸ ταξίδι, ἔτσι ὑπάρχει καιρός καὶ γιὰ μιὰ πολὺ σπουδαία ὑπόθεσι, σπουδαιότερη ἀπὸ κάθε ἄλλη. Ποιά εἶνε ἡ ὑπόθεσι αὐτή;

Τὸ λέει καθαρὰ σήμερα ὁ ἀπόστολος: ἡ **σωτηρία** μας. Ἀλλὰ ποιός τὸ νιώθει; Πρέπει νὰ κατέβῃ ἄγγελος, ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδιά μας, νὰ ρίξῃ μέσα μιὰ σταγόνα **πίστι**, μιὰ σταγόνα ἀπὸ τὴν πίστι τῆς ἁγίας Εὐφημίας ποὺ γιορτάζει

σήμερα – διαβάστε τὸ βίο της νὰ κλάψετε. Νὰ ρίξῃ λοιπὸν ὁ ἄγγελος στὴν καρδιά μας μιὰ σταγόνα ἀπὸ τὴν πίστι αὐτή, γιὰ νὰ αισθανθοῦμε αὐτὸ ποὺ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος, ὅτι «καιρῶ δεκτῶ ἐπήκουσά σου». Ὅτι δηλαδὴ ὁ καιρός αὐτὸς ποὺ ζοῦμε ἐδῶ στὴ γῆ εἶνε πολὺτιμος, καιρός ἀνεκτίμητος, γιὰτὶ μέσα σ' αὐτὸν μπορεῖς νὰ πετύχῃς τὴ σωτηρία.

Μέσα στὰ δέκα, εἴκοσι, πενήντα ἢ ἑκατὸ χρόνια τί μπορεῖς νὰ κάνῃς; Ἐμένα ρωτᾷς; Ἄνοιξε τὰ βιβλία, διάβασε τὰ συναξάρια, δὲς τοὺς ἁγίους, ἄντε στὰ μνήματα καὶ θυμῆσου τοὺς νεκρούς, ψάξε τὴν καρδιά σου, κοίταξε τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ, κ' ἔπειτα νὰ μοῦ πῆς κ' ἐμένα γιατί ἤρθες στὸν κόσμον αὐτόν. **Τί μπορεῖς νὰ κάνῃς μέσα στὸ χρόνο αὐτόν ποὺ ζῆς;**

● Δὲν σοῦ ζητῶ πολλὰ: μπορεῖς, μόνο πέντε λεπτά, νὰ μιλήσῃς στὸ Θεό, νὰ κάνῃς **προσευχή**. Ἐλάτε ὅλοι ἐσεῖς, ποὺ σπαταλάτε τὸ χρόνο σας σὲ τόσα ἀνούσια πράγματα. Δὲν σᾶς ζητῶ κάτι δύσκολο: ἀπ' ὅλο τὸ χρόνο σας μόνο πέντε λεπτά νὰ γονατίζετε καὶ νὰ κάνετε τὴν **προσευχή** σας. Προσευχῆσου πέντε λεπτά. «Καιρῶ δεκτῶ ἐπήκουσά σου».

● Μέσα στὸν καιρὸ αὐτὸ ποὺ διαθέτουμε, ἔλα κ' ἐξοικονόμησε ἄλλα πέντε λεπτά γιὰ ν' ἀνοίξῃς τὴν **ἁγία Γραφή**. Σὲ βλέπω ὥρα ὀλόκληρη νὰ διαβάζῃς τὴν ἐφημερίδα μέχρι τὰ ψιλὰ γράμματα: τὴν ξεκοκκαλίζεις στὸ σπίτι ἢ στὸ τραῖνο. Ἐ λοιπὸν, δὲν σοῦ λέω μιὰ ὥρα - δυὸ ὥρες, ἀλλὰ πέντε λεπτά. Ἐσὺ ὅμως προτιμᾷς νὰ ψάχνῃς στὰ ἀπορρίμματα. Καρφώνεις τὰ μάτια στὰ αἰσχρά, διαβάζεις μυθιστορήματα ἀκόμη καὶ τὴ νύχτα. Ἐλα λοιπὸν, ἂν εἶσαι Χριστιανὸς βαπτισμένος, κι ἄνοιξε πέντε λεπτά τὸ Εὐαγγέλιο μαζί μὲ τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ σου, ν' ἀνοίξουν τὰ μάτια σου νὰ δῆς ὅτι ὑπάρχει κ' ἕνας ἄλλος κόσμος. Μελέτησε πέντε λεπτά. «Καιρῶ δεκτῶ ἐπήκουσά σου».

● Τί ἄλλο; Ὁλη ἡ ἑβδομάδα ἔχει 168 ὥρες.

Λοιπόν, από τις 168 αυτές ώρες τί σου ζητάει ο Θεός; Μια ώρα για **ἐκκλησιασμό**: τόσο είναι από το «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς...*» μέχρι το «*Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων...*». Ἔλα, Χριστιανέ μου, νὰ λειτουργηθῆς. Καλεῖ ὁ διάβολος στὸν κινηματογράφο, καὶ μένουν ἐκεῖ μέσα μιὰ ὥρα, δυὸ ὥρες, τρεῖς ὥρες, τέσσερις ὥρες. Κανεῖς δὲ χασμουριέται, τεντωμένα ἔχουν μάτια καὶ αὐτιά νὰ ρουφήξουν τὸ φαρμάκι τοῦ διαβόλου. Στὴν ἐκκλησία, ποὺ εἶνε τὸ μέλι, ἡ ζωὴ καὶ τὸ φῶς, κοιτάζουν τὸ ρολοῖ καὶ λένε πότε νὰ τελειώσουμε. Λοιπόν, ἀπὸ τις 168 ὥρες ποὺ ἔχει ἡ βδομάδα, ἔλα μιὰ ὥρα στὴν ἐκκλησία νὰ γονατίσης, νὰ περάσουν τὰ ἅγια, νὰ αἰσθανθῆς μέσα σου τὸ Θεό, νὰ πῆς τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42). Ἀφιέρωσε μιὰ ὥρα νὰ ἐκκλησιασθῆς. «*Καιρῶ δεκτῶ ἐπήκουσά σου*».

● Σοῦ δίνει ὁ Θεὸς ἡμέρες. Κάθε χρόνος εἶνε ἓνα κομπολόι καὶ κάθε μέρα μιὰ χρυσοῦ χάντρα. «Ὁ χρόνος εἶνε χρῆμα». Λοιπόν, σοῦ δίνει ὁ Θεὸς κάθε χρόνο 365 μέρες. Ἔ, ἀπὸ τις 365 αὐτὲς ἡμέρες ἀφιέρωσε, Χριστιανέ, μιὰ μέρα γιὰ **ἐξομολόγησι**. Γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ σώματος σὲ βλέπω καὶ τρέχεις στὰ ἰατρεία καὶ στὰ νοσοκομεῖα, ἀφήνεις τὴ δουλειά σου καὶ κάθεσαι στὴν ἀναμονὴ ὥρες· παίρνεις καὶ ἀεροπλάνο καὶ πᾶς στὸ ἐξωτερικὸ γιὰ τὸ σῶμα αὐτό, ποὺ αὔριο θὰ γίνῃ μιὰ χούφτα χῶμα. Σοῦ λέω λοιπόν ἀπὸ τις 365 ἡμέρες νὰ διαθέσης μιὰ μέρα, νὰ βρῆς ἓνα πνευματικὸ πατέρα, νὰ γονατίσης μπροστά του, νὰ πῆς τὰ κρίματά σου. Ἔλα μιὰ μέρα νὰ ἐξομολογηθῆς. «*Καιρῶ δεκτῶ ἐπήκουσά σου*».

Οὔτε πέντε λεπτά γιὰ προσευχή, οὔτε πέντε λεπτά γιὰ ἅγια Γραφή, οὔτε μιὰ ὥρα γιὰ ἐκκλησιασμό, οὔτε μιὰ μέρα γιὰ ἐξομολόγησι. **Τί Χριστιανὸς εἶσαι τότε;**

***

Σὰς τὰ ἀνέλυσα, ἀγαπητοί μου. Τώρα **ποιός ἀπὸ σᾶς θὰ τὰ ἐφαρμόσῃ;** ποιός θὰ βάλῃ ἀπὸ αὔριο ὁρομολόγιο; Μέσα στὸν καιρὸ αὐτὸ πρέπει νὰ γίνουν αὐτά. Καὶ **ὁ καιρὸς εἶνε λίγος**, ἄς φαίνεται πολὺς. Τὸ λέει ἡ Ἐκκλησία μας κάθε φορά. Πόσος εἶνε ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μας, πόσο θὰ ζήσουμε; Μήπως ὁ χρόνος αὐτὸς εἶνε ὁ τελευταῖος μας; μήπως ὁ μῆνας αὐτὸς εἶνε ὁ τελευταῖος μας; μήπως ἡ βδομάδα αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία μας; Τί λέω; μήπως ἡ σημερινὴ μέρα εἶνε ἡ τελευταία μας; Ἄγνωστο.

Δὲν διαβάσατε τί ἔγινε; Κάποιος δήμαρχος κάλεσε σὲ ἓνα ξενοδοχεῖο τοὺς φίλους του (πολιτικούς, ὑπουργοὺς κ.ἄ.), νὰ ἐορτάσῃ μαζί τους τὰ γενέθλια. Τοὺς ὑποδεχόταν στὴν

πόρτα, ὅλοι ἦταν χαρούμενοι καὶ φωτογραφίζονταν. Τὸ τραπέζι στρωμένο, λουλούδια, μουσικὲς, τὰ πάντα ἔτοιμα. Αὐτὸς εἶχε στὴν τσέπη τὰ χαρτιά νὰ τοὺς προσφωνήσῃ. Ἀλλὰ προτοῦ νὰ καθίσῃ στὸ τραπέζι, τὸν πρόλαβε ἄλλος. **Ἔλαβε κλῆσι χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ.** Ὅπως πέφτει κεραυνὸς τὸ καλοκαίρι, ἔτσι τοῦ ἦρθε καρδιακὴ προσβολή. Ἔπεσε χάρῳ, τὸν πιάσανε καὶ τὸν πήρανε νεκρό. Οἱ ἄλλοι ποῦ νὰ φᾶνε! Ὅσοι εἶστε ἀπὸ χωριά, θὰ ξέρετε. Ἐκεῖ ποὺ βόσκουν στὸν κάμπο τὰ ὄρνιθια, σὲ μιὰ στιγμὴ βουτάει ξαφνικὰ τὸ γεράκι, ἀρπάζει μιὰ κόττα καὶ φεύγει, καὶ τ' ἄλλα ὄρνιθια ταραζόνται, ἀναστατώνονται. Ἔτσι ἔνωσαν κι αὐτοί. Ὁ χάρος ἔρχεται καὶ σ' ἀρπάζει ἀπὸ ὅπου νὰ ἔναι.

Ἀδελφοί μου, ἕως πότε θὰ μένουμε ἀναίσθητοι; ἕως πότε δὲν θὰ σκεπτόμαστε τὴν αἰωνιότητα; **Τί ἀναβάλλουμε;**

«*Καιρῶ δεκτῶ ἐπήκουσά σου*». Σ' ἓνα ἀρχαῖο βιβλίον διάβασα, ὅτι στὰ παλιὰ τὰ χρόνια ἦταν ἓνας βασιλιάς ποὺ ξάπλωνε συνεχῶς τὸ βασίλειό του μὲ τὰ φουσαῖα του. Αὐτὸς εἶχε δυὸ σημαῖες: μιὰ ἄσπρη καὶ μιὰ μαύρη. Ὅταν πλησίαζε σὲ μιὰ πόλι, ὕψωνε τὴν ἄσπρη σημαία ἐπὶ ἓνα μῆνα κ' ἔλεγε: «Ὅσο εἶνε ὕψωμένη ἡ ἄσπρη σημαία, στρατιώτης δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πειράξῃ κανένα, οὔτε μύτη ν' ἀνοίξῃ. Στὸ διάστημα αὐτὸ εἶχαν δικαίωμα ὅλοι νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν καλὸ βασιλιά ὅ,τι θέλουν. Περνοῦσε ἡ προθεσμία; στρατιῶτες κατέβαζαν τότε τὴν ἄσπρη σημαία καὶ ὕψωναν τὴ μαύρη. Καὶ τότε... κλάψτε μάνες, κλάψτε σπίτια, κλάψτε μεγάλοι καὶ μικροί. Μὲ καταλάβετε; Ὁ καλὸς μας ὁ Χριστὸς, ὁ βασιλιάς τοῦ κόσμου, ὕψωνει τώρα λευκὴ σημαία πάνω ἀπὸ τὸν κόσμον, **τὸν τίμιον σταυρὸν του.** Ἐλάτε ἁμαρτωλοί, ἐλάτε κόσμε, ἐλάτε ὅλοι. Ὅσο ὑπάρχει προθεσμία, «*καιρῶ δεκτῶ*», μᾶς δέχεται. Θὰ ἔρθῃ ὁ μὲν μιὰ μέρα ποὺ θὰ κατεβάσῃ τὴ λευκὴ σημαία τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρμῶν του, καὶ τότε θὰ κλείσουν οἱ πόρτες. Θὰ ἴρθῃ μιὰ μέρα, ποὺ θὰ βρῆς τὴν πόρτα κλειστή. Θὰ χτυπᾶς ἐδῶ, παπᾶς δὲν θὰ ὑπάρχῃ, ἐξομολόγησι δὲν θὰ γίνεταί, δὲν θὰ ὑπάρχῃ συγχώρησι. Τότε, ὡ τότε, θὰ εἶνε ἡ ὥρα τῆς κρίσεως καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Ἀδελφοί μου, ὅσο ζοῦμε στὸ μάταιον αὐτὸν κόσμον, **ἄς μετανοήσουμε**, ἄς κλάψουμε, ἄς ζητήσουμε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἄς μᾶς ἀξιῶσῃ ὁ Θεὸς νὰ διέλθουμε «*τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοίᾳ*» (θ. Λεπ.), διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τῆς ἁγίας Εὐφημίας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**